

НЕ ЗАБИВАЙТЕ МІЖ НАМИ КЛИН!

Усе це — як і за радянської доби, — на замовлення трудящих, вірніше, — ображених ветеранів, — «В рамках акції «Пишаємось великою перемогою». Бо, як бачимо, до ветеранів у нас дуже дослухаються: забажали вони безкоштовні зубні протези — нате, захотілося підвищеної пенсії — будь ласка, ось вам і безкоштовні ліки, і все, що душі заманеться. А тепер обурилися ветерани, що у Тернополі їхнім побратимам не дозволяли покласти до пам'ятника квіти, і їм на догоду зчинили бучу на всю країну.

Ви вірите, що насправді все так і було, бо в Житомирі ж заявляли про це, що і транс-

лювалося на всю країну? Букавально в минулому номері я писала, що не хотілося б, аби ветерани Великої Вітчизняної війни стали жертвами різноманітних маніпуляцій. Та де там! Добре, що не довелося їм крокувати разом зі школярами і студентами (а в антифашистському марші взяли участь учні всіх сімферопольських шкіл з 8 до 11 класів), котрих в організованому порядку вели на «щеплення» проти фашизму. Йшли на чолі з класними керівниками, серед яких теж майже чверть — пенсіонери, котрі так люблять дітей, що не можуть без них жити і навіть в старості дозволити собі трохи

розслабитися. Але це — «на камери», насправді ж вони не можуть жити на свої жалюгідні пенсії і тремтять перед директорським гнівом і втратою роботи. Втім, тремтять не тільки вони. В двадцятитисячному (за офіційними оцінками) натовпі я зустріла з десяток своїх знайомих, і всі вони називали цей захід «добровільно-примусовим», тож намагалися триматися на виду у начальства.

Інша справа — делегації, що приїхали з усіх 14 районних міст Криму, — в Судак чи Красноперекопськ тишком не дременеш. І хоч, за спогадами мого покоління, подібне спостерігалось і в Радянському Союзі, та особисто я жодного разу не була на таких примусових заходах: і коли навчалася в школі, і студенткою-москвичкою, і працюючи на «ідеологічній ниві» у видавництві, а за нинішніх умов на площу змушені були з'явитися навіть інваліди на візках. З болем у серці спостерігала потім, як візок з дівчиною долав бордюри — її помічник розвертав його то туди, то іншим боком, бо на одному «щепленні» довго не протримаєшся — треба було якось повертатися додому. Помахати прапором Партії регіонів «довірили» і людям з ДЦП — аби не ускладнили свій фізичний стан ще й небезпечним «вірусом», який несподівано став першочерговою проблемою для країни.

(Продовження на 4-й стор.)

СЬОГОДНІ — ДЕНЬ СЛОВ'ЯНСЬКОЇ ПИСЕМНОСТІ І КУЛЬТУРИ

«ЩОБ НАШЕ СЛОВО НЕ ВМИРАЛО...»

Спочатку, як відомо, було слово. Усе слово, за допомогою якого люди спілкувалися між собою, передавали від покоління до покоління казки, легенди, пісні. І хтозна, чи усе те багатство дійшло б до нас із глибини століть, чи змогли б ми нині насолоджуватися чарами тієї неперебутньої усної народної творчості, якби наші далекі пращури не навчилися все те записувати буквами спочатку на бересті, а згодом і на папері.

В історії є чимало прикладів, коли цілі народи не вміли записувати на папір мовлене ними. А вже пам'ятаємо стародавніх скіфів, котрі населяли наші ж такі південні краї, які вміли виготовляти чудесні прикраси із золота, але, на жаль, вони не залишили нам у спадок жодної писемної пам'ятки. І ми нічого не можемо прочитати про те, як жили, що робили на своїй землі ці люди, які їхні уподобання, яких пісень вони співали, як захищали свою землю. У цього народу не було своєї писемності, не збереглася його мова. А без мови — нема народу, обривається його життєва нить.

І як же ми, нині суціль, завдячуємо батькам нашої слов'янської писемності — двом святым рівноапостольним просвітителям братам Кирило та Мефодію, котрі в IX столітті

створили слов'янську азбуку, за допомогою якої стало можливим писати книги, літописи, а отже, й творити нашу історію і культуру, передавати письмово свої думки, мрії, сподівання. Біля першоджерел української, як і російської, білоруської, болгарської й сербської писемності, що нею користуємося усі ми й зараз, враховуючи три великі алфавітно-орфографічні реформи — Петровську (1708-1710), Академії наук (1735 і 1785) та радянську (1917-1918), — стояли оці два просвітителі — Кирило і Мефодій. Тож і не дивно, що іменами їх було названо Кирило-Мефодіївське товариство, утворене в грудні 1845 — січні 1846 р. в Києві, серед програмних положень котрого було й проведення широкої просвітницької роботи — заснування шкіл з рідною мовою навчання, видання книжок і посібників для простого народу. Учасники цього товариства, серед яких були Микола Костомаров, Пантелеймон Куліш, Тарас Шевченко, мріяли про ті часи, коли «відкриється широке поприще для нашої словесності, коли мова збагатиться до такого рівня, що не тільки вітчизняна й світова історія, але й точні науки викладатимуться українською мовою».

Великий наш національний геній Тарас Шевченко підніс українське

слово до висот світових, широко опікувався його майбутнім: «Щоб наша правда не пропала, щоб наше слово не вмирало». Його книга «Кобзар» стала для багатьох букварем — книгою, за якою вчилися і вчаться понині читати, любити свою землю, свій народ. Мова Шевченкових творів — то жива мова нашого народу — джерельно чиста, життєдайна, сонячна. «На весь «Кобзар», як влучно підмітив наш великий сучасник, продовжувач славних Шевченкових традицій Олесь Гончар, — ви не знайдете жодного вульгаризму, брутального слова, жодного рядка, що його ви не могли б прочитати в присутності матері, дітей чи подарувати цей твір своїй цнотливій нареченій».

Краса нашої мови, її милозвучність, писемність, її лексичне багатство гідно поціновані найвидатнішими лінгвістами світу, українська книга, пісня знані і шановані серед багатьох людей землі. І як же прикро, коли самі українці так недбало і байдуже ставляться до своєї мови: замість розширення лексичного діапазону у повсякденному вжитку звужують його до обмежених словесних стереотипів, зялених штамів, користуються убогим суржигом і жаргонізмами. А щонайгірше — зовсім забувають або зрікаються материнської мови.

ПРОСВІТИТЕ БРАТА ПЕРВОУЧИТЕЛИ КИРИЛ І МЕТОДІЙ

мов, щоб і українська, і російська мови були в Україні державними. Переконали, що в єдиній українській державі має бути й одна-єдина державна мова — українська. Так само, як і в інших країнах, — в Росії — російська, в Польщі — польська, в Англії — англійська, у Франції — французька і т. д. Часто можна почути: а он Швейцарія має аж три державні мови... Так, кажуть, має. Але ж і вимагається державними законами обов'язково знати усі ті три державні мови...

Коли вже хочеться мати і в Україні дві державні мови, то мають бути й закони про обов'язкове вивчення цих двох державних мов, без знання яких жоден чиновник не мав би права працювати на державній посаді. Так само й учні шкіл та студенти вишів мали б за обов'язок вивчати ці дві мови, обов'язково складати з них екзамен. А особливо Криму — то тут, мабуть, слід було б мати три державні мови — українську, російську та кримськотатарську. І так само обов'язково їх усі три вивчати і вільно ними володіти, бо який же то буде державний службовець, якщо він не знатиме державної мови?

(Продовження на 6-й стор.)

Так і хочеться гукнути: люди добрі, доля рідної мови залежить від вас самих. Любіть її, бережіть, плачайте. Не будьте безрідними Іванами, шануйтеся в своїй рідній вітчизні, то й вітчизна буде вам завжди рідною матір'ю, а не мачухою.

Нині серед політиків та депутатів різних рівнів точиться чимало роз-

ЗВИЧАЙНИЙ «АНТИФАШИЗМ»

Стаття 8 Закону України «Про освіту» зазначає, що навчально-виховний процес у закладах освіти є вільним від втручання політичних партій, громадських, релігійних організацій, а також заборона залучення учнів та студентів до участі в політичних акціях і релігійних заходах під час навчально-виховного процесу. Але це не завадило організаторам т. зв. «антифашистського» мітингу в Севастополі 16 травня цього року більше ніж наполовину наповнити свою політичну акцію дітьми шкіл, коледжів та інститутів.

Очевидно, що специфічним способом добровільно і за покликом душі потрапили на майдан Нахімова і чимало підприємців з ринків міста. Та найбільший резонанс у громадськості викликав плакат «Дельфінарий против фашизма». Мабуть, і дельфіни будуть проти, а коли їм в морі трапиться фашист, то жоден дельфін не надасть йому допомоги. У той же час на мітингу не було помічено протестів ні від тераріуму, ні від серпентарію.

Але якщо без жартів, то є просте пояснення появи такого транспаранта.

Одеські загарбники забирають місцевий дельфінарий. При цьому влада, здається, з якихось не афішованих, але всім зрозумілих причин, — на боці одеситів. Отже, власники дельфінарію й прийняли мудре рішення продемонструвати свою лояльність до влади.

«Севастопольці при всьому патріотизмі і любові до Росії — звичайні люди, яких так само легко обманювати, як і інших, вони й самі обманюються в якихось ситуаціях», — якось проговорився фронтмен місцевих комуністів Василь Пархоменко. Тепер він разом з іншими слугами народу придумали для севастопольців фашизм і децибелами у мікрофони протест, що «Львів, Тернопіль, Івано-Франківськ стали форпостами фашизму в Україні». Також згаданий сталініст скаржився, що фашисти «забороняють молитися тому богу, якому хочемо». Такі у нас комуністи — нищили храми, вбивали священників, а тепер ллють крокодилові слюзи. Влаштували голодомори з мільйонними втратами українського народу, а тепер якось забулось. До того ж безкарно і безсовісно зне-

Дельфіни і німці...

важають незалежність України. Як притаманно всім мітингувальникам, не став обтяжувати себе наведенням хоч якихось прикладів. Хіба це не є спробою розпалювання україножерами соціальної ворожнечі в місті?

Перед початком мітингу голова Севастопольської міської державної адміністрації Володимир Яцуба запросив людей, які ховались в тіні дерев від пекучого сонця: «Йдіть до трибуни ближче!». Ті, хто послухався, до всього іншого піддали себе ще й добровільній звуковій екзекуції.

На мітингу людей було не так вже й багато — за оцінками кількох чесних і тверезих журналістів — всього понад 2 тисячі, але через кілька годин місто облетіла новина про цілих 10 000 антифашистів.

Севастополь — місто, яке історично справді постраждало від навали фашистської Німеччини та її сателітів у часи Другої світової війни. До того ж, як пише на основі російських джерел колишній військовий офіцер Вадим Махно: «Перша есесівська частина, сформована в Україні, — це севастопольське відділення «русской криминальной полиции». Взагалі, Севастополь — унікальне місто: кожен 8-й севастополец слу-

жив німцям, а не кожен 30-й, як загалом по Україні». Та й через лави РВА генерала Власова, яка воювала на боці фашистів, за часи війни пройшло понад 3,5 мільйона росіян.

Треба додати, що вранці 16 травня цього року у медіацентрі «ІРС Севастополь» відбулася презентація книги підполковника запасу Бориса Нестеренка «Жизнь и смерть СаПоЖника». Він, зокрема, сказав, що в Севастополі дуже сильні позиції російського шовінізму, а будь-який шовінізм — це основа для фашизму. І додав, що подарував свою книгу місцевій письменницькій організації, де її сприйняли вкрай негативно, тому що там написана правда, а не повторюються міфи советської пропаганди.

Не дивує і те, що зростання цін, закриття шкіл, скорочення лікарів, скажені ціни за користування «безкоштовною медициною», здирство за всілякі бюрократичні довідки, чим годуються чиновники, т. зв. «антифашистів» зовсім не турбує, зате вони захоплюють займаються пошуками чорної кішки в темній кімнаті, де ніякої кішки нема.

Севастопольці все ще чекають, чи добудуть «антифашисти» українську школу-колегіум у Севастополі, щоб

«Україно! Україно! Оце твої діти, твої квіти молодії...»

діти різних національностей вастополь» зі словами «не-пріступний для врагов». Але ж будь-який історик чи неупереджена людина підтвердить, що місто завойовувалося і під час Східної (Кримської) війни, і в часи революцій, і в часи Другої світової війни. Героям, які мужньо обороняли Севастополь, — слава! — але чому ж неприступний? Героям — слава! — але причому тут люди, які незаслужено носять геройські георгіївські стрічки?

У структуру «антифашистського» мітингу прекрасно вписалась хода активістів партії «Русский блок» по проспекту Нахімова із запаленими смолоскипами. Дрімуча біомаса з неприхованими ксенофобськими поглядами звично волає «Три страны — один народ!» та інші нісенітничі, сумлінно відпрацьовуючи московські гроші, виділені на підривну роботу в Україні.

На щастя, на т. зв. «антифашистів» і шовіністів ніхто не нападав. Все ж ішов я з мітингу з непоганим настроєм: жодного знайомого, який дозволив би собою зманіпулювати і не став рабом, не зустрів. Одні чужі люди...

Але ж ВО «Свобода», яка має свою справді націоналістичну програму, що відповідає законам і Конституції, зареєстрована Міністерством юстиції України, яке не побачило жодних порушень в її ідеології. А хто розпалює ворожнечу в країні, всі прекрасно розуміють.

Насамкінець ще одна брехня пролунала над майданом — пісня «Легендарний Се-

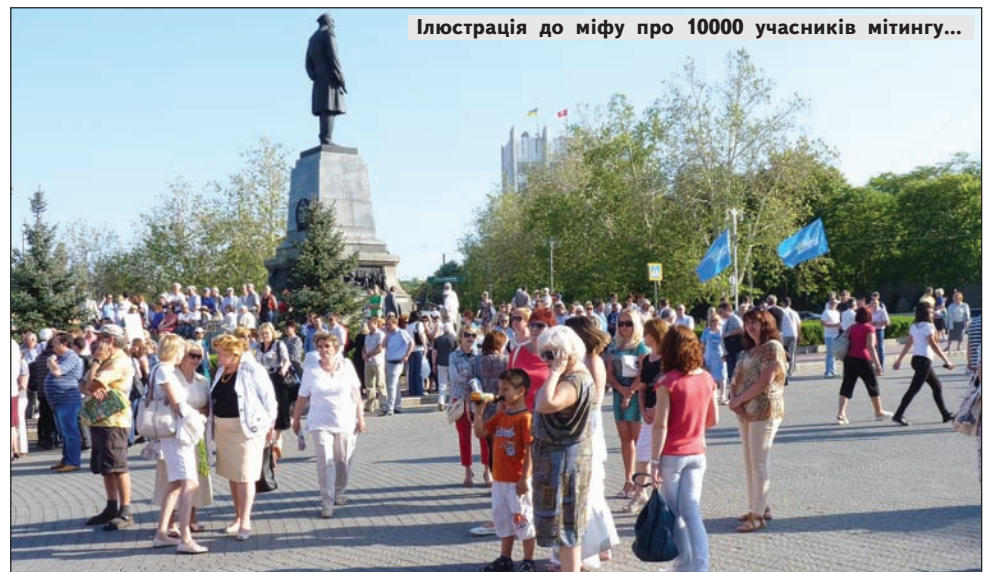
Микола ВЛАДІМІРСЬКИЙ
Фото автора

...А Вітчизна ваша — «Человекостан»?

Правда чи сонце очі коле?

Ілюстрація до міфу про 10000 учасників мітингу...

ЗНАЙШОВСЬ-ТАКИ ОДИН КОЗАК...

15 квітня 2013 року голова громадської організації «Євроатлантичний вибір» Іван Шульга подав до окружного адміністративного суду м. Севастополя адміністративний позов з вимогами захистити його права як громадянина України і як члена територіальної громади. На підставі ст. 143 Конституції України і відповідно до ст. 3, 8.9, 13 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» він, як і інші севастопольці, має право на участь у місцевому самоврядуванні. Але ці права фактично узято владію і вона їх не збирається віддавати.

Досі Севастопольською міською радою не затверджений статут територіальної громади м. Севастополя — тому члени територіальної громади не мають можливостей реалізувати своє право на участь у

вирішенні питань місцевого значення, віднесених до відання місцевого самоврядування.

На думку позивача, також не відповідають ст. 47 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» Положення про постійні комісії ради в частині відкритості їхніх засідань та участі в їхній роботі представників громадськості.

Таким чином, Севастопольська міська рада здійснює місцеве самоврядування від імені територіальної громади міста без врахування інтересів її членів і з порушенням основних принципів місцевого самоврядування, зазначених у ст. 4, та вимог ст. 6, 10 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні».

На прес-конференції, яка відбулась після першого засідання суду з

розгляду позову, Іван Шульга повідомив, що, незважаючи на заперечення юриста Севастопольської міської ради С. Сирського, суддя окружного адміністративного суду м. Севастополя С. Водяхін задовольнив клопотання позивача та прийняв до справи заяву про уточнення позовних вимог.

Головними вимогами Івана Шульги є: визнати діяльність Севастопольської міської ради такою, яка порушує його права як громадянина України і члена територіальної громади міста на участь у місцевому самоврядуванні у Севастополі, зобов'язати Севастопольську міську раду затвердити статут територіальної громади м. Севастополя та привести регламент Севастопольської міської ради VI скликання у відповідність до Конституції України і Законів Укра-

їни «Про місцеве самоврядування в Україні», «Про статус місцевих депутатів» та інших законів.

За його словами, він звертався до Головного управління юстиції та до прокуратури, щоб вони компетентно роз'яснили, наскільки регламент Севастопольської міської

ради відповідає законам України, але отримав відповідь, що регламент міської ради є справою самої міської ради, і що вони не мають права втручатися і коментувати його.

Прес-конференцію, присвячену важливому питанню — вимозі затвердження статуту громади, проігнорували як громадськість, так і журналісти, не кажучи вже про чиновників чи депутатів. Голова ГО «Євроатлантичний вибір» так прокоментував цю ситуацію: «У севастопольській громаді малий інтерес до прав людини, до своєї правової гідності, є заполітизована. І ще, як мені підказали, є ті, хто нагрів на цій темі руки, а засоби масової інформації перебувають у віданні цих людей».

Наступне засідання з розгляду даної справи відбудеться 27 травня о 12.30 в будівлі окружного адміністративного суду м. Севастополя.

Микола ВЛАДІМІРСЬКИЙ

«Я З КНИГОЮ ВІДКРИВАЮ ZOO-СВІТ»

Ми відповідаємо за тих, кого приручили.

Антуан де Сент-Екзюпері

15 травня у рамках Тижня науки, організованого гімназією № 9, співробітники бібліотеки-філії № 4 ім. М. М. Коцюбинського м. Сімферополя для двох класів молодшої школи (викладачі Світлана Прочитанська та Ольга Пронічева) провели День відкриттів «Я з книгою відкриваю ZOO-світ».

У програмі Дня: відеоподорож «Вірний друг в камені», зоо-вікторина «Всі ми жителі лісу, відгадайте, хто такі?», кросворд «Цікава наука», виставка-інсталяція «Мої сусіди по планеті», на якій були представлені книги про тварин, як домашніх, так і диких.

Переглянувши відео, учні дізналися про подвиги найвірніших собак, яким поставлено пам'ятники в різних кутках світу.

Юні знавці природи за правильні відповіді на запитання вікторини отримували солодкі призи — цукерки. На завершення школярі із захопленням розповіли бібліотекарям про своїх домашніх улюбленців.

Ірина РЕЙДЕР, завідувач бібліотеки-філії № 4 ім. М. М. Коцюбинського м. Сімферополь

«КРИМЧАНОЧКА»

Вітаю усіх читачів «Джерельця»! Мене звати Христина Ждан, я навчаюся у Стальнівській школі Джанкойського району. Цей твір я писала на конкурс імені Тараса Шевченка.

ЧОГО ЧЕКАЄ МОЛОДА ЛЮДИНА В УКРАЇНІ XXI СТОЛІТТЯ?

Жах не в тому, що щось зміниться, — жах у тому, що все може залишитися так само
(Ліна Костенко)

Я — людина технічного прогресу XXI століття. Народилась і живу в незалежній і самостійній державі. Маю в своїм серці велику любов до України, — не ту, що голосна, не ту, що напоказ, не ту, що б'є себе в груди, а ту, що стихлена, трепетна, упереміш зі сльозою, незрадлива і довічна.

Минають роки, століття. Змінюється архітектура, мода, література. Залишається тільки історія і людина, яка і пише літопис життя. А людина? Чи змінюється людина? Які мрії і сподівання сучасної молоді?

І знову читаю Шевченка, серцем розумію його. Яка буря в душі моїй! Як тяжко і туго! На його устах — правда. У мереживо своїх думок Кобзар тонкими нитками влітає і відчай, і розпач, навіть безсилля. Та все ж золотою ниткою проходить крізь те полотно надія, що кличе йти вперед. Вона не дає згасити священний вогонь боротьби, що споконвіку палав у серцях українців. Без боротьби вмирає надія, а без надії — путь крута.

А яка стихія панує в серцях у сучасних українців? Вулкан? Гейзер? Чи, може, торнадо, тайфун? Ні, в нас залишився лиш попіл минулого багаття, яке ще жевріє. Так, наша рідна Україна звільнилася від павутини чужих володарів та потрапила у руки ще гірших господарів — власних синів та дочок. Руїнують державу, усе, що нас оточує. Ми хочемо праведно жити, мати щасливе майбутнє, але мало що для цього робимо. Так, на перший погляд, ми маємо все: купу зовсім непотрібних нам модних речей, з якими незрозумілими назвами, безліч несправжніх друзів... Ми забули про душу. Вже звично п'ємо гнилу воду з сумішкою лестоців, лицемірства, брехні. Хтось може сказати, що цей технічний прогрес приніс багато корисного: віднайшли багато ліків від важких, колись невиліковних хвороб; освіта зробила крок уперед; життя стало набагато цікавішим. Пишаючись цими

досягненнями, завжди наче забувають згадати, що багато цих хвороб були штучно винайдені, а ціна на лікування коштує захмарних грошей, яких бідні люди не тримали в руках. Розповідаючи про розкішне життя, люди не можуть відповісти на просте запитання: «Яку книгу ви зараз читаете?». Я думаю, що нам, нинішньому поколінню, потрібен геній, якому ми довірямо нашу мрію.

Так чого ж можна чекати в майбутньому? Вірити, що станеться диво і люди дізнаються правду, викриється зло? Кого обманювати, адже усі грають у цій виставі свою роль. Тож мені зараз хочеться не стільки разючих змін, скільки того, щоб українці прокинулися від страшного оманного сну, щоб люди перестали мовчати. Щоб на вулицях не було знедолених, щоб увечері можна було подивитися шоденні новини і спати зі спокійним серцем, а не думати півночі про сотні нещасних, з якими трапилося лихо, і їм немає звідки чекати допомоги, і щоб нам не соромно було сказати: «Я живу в Україні, і я цим пишаюсь».

Щасливе майбутнє будуватиме молодь України. А ми ще є, і це найбільше диво. Хочу, щоб мене почули: «Змагаємось за нове життя!».

Христина ЖДАН, учениця 10 класу Стальнівської загальноосвітньої школи Джанкойського району, переможець Всеукраїнського конкурсу ім. Лесі Українки «Змагаємось за нове життя!» в номінації «Твір»

НАДСИЛАЙТЕ НА АДРЕСУ «Кримськoї світлиці» (поштово або електронно) ваші фотографії, творчі доробки та коротенькі розповіді про себе на КОНКУРС ДУХОВНОЇ КРАСИ «КРИМЧАНОЧКА»!

«МІЙ УЛЮБЛЕНИЙ ВЧИТЕЛЬ»

Доброго дня, «Джерельце» і «Світлице»! Хочу розповісти всім про нашу вчительку Ольгу Сергіївну, котра вчить нас чудової, співучої української мови, яку ми повинні більше вивчати і використовувати.

Я вчуся в українському класі вже сім років. Щороку ми проводимо тижні української мови та літератури. Ми все більше знайомимося з культурою українського народу, його звичаями, обрядами, фольклором, побутом, одягом, вишивкою. Останні два роки ми поглиблено вивчаємо українську філологію, українські діалекти, а також перечитуємо твори талановитих українських письменників, вивчаємо їхні неологізми. Кожен урок української мови та літератури для моїх однокласників і для мене, як свято. Ми з великою любов'ю ставимося до вчительки української мови та літератури Ольги Сергіївни Фадеевої. Вона ставить театральні вистави, невеличкі сценки за творами українських письменників, а ми граємо, як справжні актори. Ми постійно беремо участь у олімпіадах з української мови та літератури, у шкільних

змаганнях, де посідаємо призові місця. Також вона готує нас до зовнішнього незалежного оцінювання з української мови та літератури. Кожен учень нашого класу ставиться до неї з повагою, бо вона готує нас до серйозного, відповідального життя. У березні ми з класом влаш-

тували презентацію української вишивки. У презентації глядачам були продемонстровані костюми усіх регіонів України, різновид української вишивки, історія українського орнаменту, сучасні українські костюми. Ми дізналися, хто перший почав використовувати українські

сорочки, історію українського орнаменту, і що першим на картині зобразили Івана Франка в сорочці з орнаментами на комірці.

Дар'я ЛАСКОВА, учениця 11-Б класу Красногвардійської школи № 1 На фото: моя подруга Аліна, наша вчителька Ольга Сергіївна Фадеева і я (справа наліво); наш 11-б клас

ЗАПРОШУЄМО НАШИХ ЮНИХ ЧИТАЧІВ ВЗЯТИ УЧАСТЬ У КОНКУРСІ «МІЙ УЛЮБЛЕНИЙ ВЧИТЕЛЬ»

Напишіть до «Джерельця»: за що ви шануєте своїх учителів-наставників, чи хотіли б бути схожими на них, чи впливає ваше ставлення до вчителя на оцінку з того предмета, який він викладає? Це можуть бути прозові або поетичні твори обсягом до двох друкованих аркушів. Ілюстрації (фото, малюнки) — тільки вітаються! Надсилайте ваші твори звичайною чи електронною поштою на адресу редакції, кращі з них будуть опубліковані, а переможців чекають призи!

